

Arrest

nr. 177 061 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, soennitische Arabier, geboren in X. U bent gehuwd met J. S. A. J. (...) (ov. (...)) en heeft een tweeling, geboren in 2008. U groeide op in Bagdad, Al Zafaranya, waar u na uw hogere studies een winkel uitbaatte. In het kader van veralgemeende sektarische spanningen werd uw winkel in 2006 in brand gestoken. Sindsdien leefde u met uw gezin in het dorp al Hudayd (nabij Baquba) in de provincie Diyala. Na een overgangperiode kocht u een eigendom met boomgaard en verdiende u de kost als imker. Uw neef en uw broer R. (...) waren uw enige burens.

In de ochtend van 15 januari 2015 stond plots het Iraakse leger aan uw deur. Na een grondige doorzoeken van uw huis, werd het door de militairen opgeëist in het kader van de voorbereiding van een militaire operatie. In de namiddag werd u door een officier aangeraden om voor uw veiligheid en die van uw kinderen de omgeving te verlaten. U gehoorzaamde gedwee en ging met uw gezin naar het huis van uw broer R. (...), dat vlak achter uw huis gelegen was. De vroege ochtend nadien, op 16/01, vertrokken jullie allen samen. U reisde met uw gezin naar Moktadia, waar u in totaal een twintigtal dagen bij familie verbleef. 10 dagen na uw aankomst in Moktadia keerde u samen met uw broer R. (...) terug naar jullie woningen om te gaan kijken of een terugkeer al mogelijk was. Tot uw ontzetting kon u enkel vaststellen dat uw huis en vooral dat van uw broer ernstig beschadigd waren. Daar ook essentiële infrastructuur als de waterput en de boomgaard vernield waren, was het domein onbewoonbaar. U keerde terug naar uw vrouw en kinderen in Moktadia, waarop jullie besloten het land te verlaten. Op 05/02/2015 reisden jullie via de luchthaven van Bagdad met jullie reispassen naar Turkije. In Turkije vernam u dat uw huis inmiddels een tweede keer beschadigd werd, het huis is inmiddels met de grond gelijk gemaakt. In Turkije verbleef u ongeveer 6 maanden, alvorens in augustus 2015 de oversteek te maken naar Griekenland. In Griekenland aangekomen reisden jullie over land verder tot België, waar jullie op 31/08/2015 aankwamen. De volgende dag, op 01/09/2015, dienden jullie een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Uw broer R. (...) woont inmiddels in Bagdad, net als uw moeder, uw broer S. (...) en drie van uw zussen. Ze kennen er momenteel geen noemenswaardige problemen.

Ter staving van uw identiteit, herkomst en asielaanvraag leggen jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, een foto van jullie reispassen en die van jullie kinderen, een bewijs van afstuderen van uw echtgenote en van uzelf, jullie huwelijksakte, een kopie van jullie rantsoenkaart, een kopie van uw woonkaart, verschillende foto's van uw huis, tuin, kinderen en auto, een cd-rom met bijkomend fotomateriaal.

B. Motivering

Uit uw verklaringen moet blijken dat u de laatste 10 jaar voor uw vertrek duurzaam gevestigd was in Al Hudayd, provincie Diyala. U zou hier op 16 januari 2015 vertrokken zijn nadat uw huis door het leger tijdelijk werd opgeëist in het kader van een militaire operatie. Jullie konden nadien niet terugkeren omdat uw huis zwaar beschadigd raakte.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u of uw gezin het slachtoffer waren van enige persoonlijke vervolging. U zou immers na een tijdelijke bezetting door het leger in het kader van een mogelijke militaire operatie niet naar uw huis in Al Hudayd zijn teruggekeerd, omdat het huis onbewoonbaar was. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw gezin persoonlijk ooit het slachtoffer werden van enig geweld of gerichte vervolging in Diyala. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw huis en dat van uw burens naar uw vermoeden werd opgeëist vanwege de militair-strategische ligging ervan aan de rand van het dorp (CG p. 13). Uw aangeven dat u de bezetting van uw huis als een persoonlijke bedreiging ervoer (CG p.7, p.13), kan dan ook niet weerhouden worden. Ook de door u opgeworpen vrees voor uw leven (CG p.13) blijkt op geen enkele feitelijke basis gestoeld, en kan dan ook niet weerhouden worden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in de provincie Diyala een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van art 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

Echter, er dient te worden vastgesteld dat aan uw recente herkomst uit Diyala geen geloof kan worden gehecht. U heeft immers niet aannemelijk weten maken dat u recent nog tot januari 2015 in Al Hudayd zou hebben gewoond. U heeft van uw beweerd verblijf evenmin te verwachten documenten neergelegd.

Vooreerst valt op dat u opmerkelijk slecht op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in Diyala in de maanden voor jullie vertrek aldaar. Gezien de uiterst woelige, gevaarlijke situatie in Diyala, dat het strijdtoneel vormt voor opzienbarende acties en aanvallen vanwege terreurgroep IS en tegenaanvallen van het Iraakse leger, mag nochtans verwacht worden dat iemand die nog tot januari 2015 in deze

provincie zou verbleven hebben, beter op de hoogte is van de gebeurtenissen die zich hier hebben afgespeeld. U legde daarentegen opvallend vage verklaringen af wanneer u gevraagd werd naar de opmars van IS in uw provincie. Gevraagd sinds wanneer IS aanwezig is in uw regio, antwoordde u aanvankelijk ontwijkend (CG p.10). Na aandringen gaf u aan dat de Himreen-dam en omliggende plaatsten werd ingenomen en IS eind 2015 ook delen van Muktadia in handen had (CG p.10-11). Gevraagd om de aanwezigheid van IS in Diyala voorafgaand aan uw vertrek concreet te situeren naar tijd en ruimte, verklaarde u zich enkel te kunnen herinneren dat de regio rond de Himreen-dam onder IScontrole viel. Een tijdsindicatie kan u hieromtrent niet geven (CG p.11). Aangezien u dit gebied op 100 à 150 km van uw dorp situeert werd u vervolgens nog gevraagd of IS nooit dichterbij kwam toen u nog in Diyala woonde, waarop u wederom erg ontwijkend antwoordde dat er in heel Diyala aanvallen waren en IS ook verschillende aanslagen pleegde in Diyala. Ook wanneer met aandrang gevraagd werd naar het dichtstbijzijnde door IS gecontroleerde gebied, gaf u slechts aan zich geen exacte data en plaatsten te kunnen herinneren (CG p.11). Gezien de directe impact op uw dagelijkse leven en uw basisveiligheid, die het oprukken van IS moet hebben gehad, is het geenszins aannemelijk dat u niet concreter en duidelijker kan antwoorden op dergelijke vragen. Geconfronteerd met deze eigenaardigheid, stelde u dan weer plots dat heel Diyala onder controle is van IS, en de overheid Diyala niet meer in handen heeft (CG p.11-12), om meteen daarna, wanneer u (nogmaals) gevraagd werd om de dichtstbijzijnde plaats te noemen waar IS aanwezig was, plots alsnog enkele concrete plaatsten op te sommen, nota bene gelegen op slechts 50 km tot zelfs "enkele kilometers" van uw deur (CG p.12). Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook erg vaag, weinig coherent en weten bijgevolg niet te weinig overtuigen. Ook uw echtgenote blijft onaannemelijk vaag voor wat betreft een situering van het IS-offensief in Diyala, dat vanaf de zomer van 2014 nochtans werd ingezet. Zo kan ze niet aangeven tot hoe dicht IS naderde op het ogenblik dat jullie nog in Diyala woonden (CG vrouw p.7). Zelfs wanneer haar expliciet gevraagd werd naar de situatie in Baquba in de zomer van 2014, kwam ze niet verder dan te stellen 'dat ze niet in Baquba is geweest' (CG vrouw p.7). Dergelijke verklaring is onvoldoende om te verschonen waarom zij niet beter op de hoogte zou zijn van de veiligheidssituatie in jullie directe leefomgeving, te meer gezien het belang ervan voor jullie dagelijkse leven en veiligheid. Immers, IS zou nog voor jullie vertrek reeds delen van Baquba (kortstondig) ingenomen hebben. Inwoners van Baquba zouden de vlucht genomen hebben uit vrees voor IS. Dat jullie hiervan niet op de hoogte blijken, is nefast voor de geloofwaardigheid van jullie herkomst uit een dorpje vlakbij Baquba. Weliswaar gaf uw echtgenote na herhaaldelijk aandringen aan dat IS af en toe binnenviel en weer teruggedrongen werd, maar ze slaagde er niet in om dit enigszins te concretiseren, en moest toegeven dat ze geen andere plaatsen kon noemen waar IS zou zijn geweest, behalve Al Khales en Al Adeen (CG vrouw p.7). Ook over andere aspecten van de situatie in uw regio voorafgaand aan jullie vertrek zijn jullie onaannemelijk vaag en onwetend. Wanneer u gevraagd werd de situatie in Diyala te omschrijven, gaf u een beschrijving van de situatie in 2013 (CG p.9). Ook de incidenten die u vermeldde deden zich voor in 2013 (Ibid.). Expliciet gevraagd naar de meer recente situatie, in het jaar voor uw vertrek uit Irak, kwam u niet verder dan te stellen dat u sinds 2006 niet buiten uw dorp kwam en thuis werkte, om naderhand slechts terug te vallen op incidenten uit 2013 (i.e. vóór de komst van IS). Hoewel u na aandringen de situatie omschreef als 'er gebeurden regelmatig aanslagen' (CG p.9), slaagde u er niet in om minstens een aantal van deze incidenten in concreto te benoemen (CG p.10-11). U kon finaal slechts één incident vernoemen, met name de beschieting van een politiewagen in uw dorp, enkele dagen voor de komst van het leger naar uw huis (januari 2015, p.9,p.11). U stelde herhaaldelijk geen andere concrete incidenten te kunnen noemen "omdat het er zoveel waren" (CG p.11). Dergelijk zwak excuus kan niet overtuigen en fnuikt verder de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Diyala. Dient opgemerkt dat u - na herhaaldelijk aandringen - nog verwees naar een IS-actie in de Al Khales-gevangenis, waarbij een 40-tal gevangenen werden bevrijd (CG p.12). Naar eigen zeggen ligt Al Khales enkele kilometers verder van uw huis (Ibid.). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u van dit genoemde incident niet met zekerheid kan zeggen of het nog voor, dan wel na uw vertrek uit Irak plaatsvond (CG p.12). Dergelijke onwetendheid met betrekking tot zwaarwichtige feiten die zich bovendien vlakbij uw huis zouden hebben voorgedaan, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Diyala. Ook uw echtgenote kon enkel dit incident in de gevangenis noemen (CG vrouw p.6). Zij gaf zelf reeds aan dat dit incident zich in mei 2015 voordeed (CG vrouw p.6-7), met name enkele maanden na jullie vertrek uit Irak, waardoor het aanhalen ervan allerminst een aanwijzing vormt voor jullie daadwerkelijke (recente) verblijf in Diyala. Ze wist geen verschoning te bieden voor haar opmerkelijk gebrekkige kennis over de veiligheidssituatie in haar regio ten tijde van haar verblijf aldaar (CG p.8). Het mag overigens verbazen dat jullie wél op de hoogte zijn van het incident in de Al Khales-gevangenis van na jullie vertrek, maar níét spontaan vermelden dat nog voor jullie vertrek uit Irak in het centrum van Baqubah reeds een gelijkaardig opzienbarend voorval had plaatsgevonden: na gevechten tussen IS en overheidskrachten werd nagenoeg de volledige gevangenispopulatie van de Al Mafraq-gevangenis dood teruggevonden (zie info toegevoegd). Aangezien dit incident zich wél voordeed toen jullie nog in Diyala

zouden gewoon hebben, mag verwacht worden dat u hier minstens melding van zou gemaakt hebben. Dient benadrukt dat jullie geen andere concrete gebeurtenissen konden noemen die zich zouden hebben voorgedaan in de provincie Diyala sinds de val van Mosul in de zomer van 2014 en het oprukken van IS.

Het gegeven dat geen van jullie beiden erin slaagt om heldere, coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot het oprukken van IS in jullie provincie of andere veiligheidsincidenten in jullie regio voorafgaand aan jullie vertrek, is des te frappanter, daar u uw vertrek verbindt aan de komst van het leger naar jullie huizen en de huizen van jullie burens in het kader van de voorbereiding van een militaire operatie (CG p. 7). Er mag dan ook verwacht worden dat u deze feiten, die u persoonlijk raken en die bovendien de kern vormen van uw asielrelaas, binnen de algemene militaire context kan situeren, quod non. Hierbij valt nog op dat u uitermate slecht op de hoogte blijkt te zijn van wat er zich na jullie vertrek precies rond jullie woning zou hebben afgespeeld. U kan niet aangeven of er inderdaad al dan niet gevochten werd, noch wie hierbij betrokken zou kunnen zijn (CG p. 12). Gezien u 10 dagen na de inbeslagname van uw huis nog samen met uw broer terugkeerde naar het dorp en naar jullie huizen om er de schade op te meten, is het des te eigenaardiger dat u er niet van op de hoogte zou zijn wie of wat deze schade zou veroorzaakt hebben. Ook uw echtgenote kan de vermeende militaire operatie, waarvoor jullie jullie huis diende te verlaten, niet duiden. Zij weet evenmin of er na jullie vertrek een militaire operatie heeft plaatsgevonden: ze heeft er niets over vernomen noch ernaar geïnformeerd (CG vrouw p.5-6). Dergelijke onwetendheid en door jullie geëtalende desinteresse maken een recente herkomst uit deze woelige regio nog meer onaannemelijk.

Ten overvloede dient hierbij nog opgemerkt te worden dat een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo gaf u ten overstaan van het CGVS duidelijk en expliciet te kennen dat het leger uw woning opeiste en u het vernield terugvond, dat u geen weet heeft van andere partijen die uw huis zouden kunnen beschadigd hebben of geen weet heeft van gevechten die de schade zouden kunnen verklaren (CG p.7-8). Echter, ten overstaan van de DVZ verklaarde u aanvankelijk nog dat het leger verantwoordelijk was voor de eerste beschadiging van uw huis, maar dat IS het in een tweede vernielingsgolf uiteindelijk tot puin herleidde (DVZ vragenlijst 3.5). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te stellen: "ik zei dat ik had verwacht dat IS de vernieling aan het huis had aangericht" (CG p.8), een verklaring die uit de lucht gegrepen is aangezien u zoals eerder aangetoond volstrekt onwetend bent over de aanwezigheid van IS in uw regio (CG p.12 e.v.).

Jullie hebben dan ook geen van beiden een recente herkomst uit Diyala aannemelijk gemaakt. Hier dient nog aan toegevoegd dat jullie een recent verblijf evenmin met te verwachten documenten hebben gestaafd. Zo legde u slechts een kopie voor van jullie rantsoen- en woonstkaart, de twee Iraakse documenten bij uitstek die een recente herkomst zouden kunnen ondersteunen. Aangezien kopies erg vatbaar zijn voor manipulatie bestaat geen enkele zekerheid over de authenticiteit van dergelijke documenten. Uw uitleg voor het ontbreken van de originelen weet bovendien niet te overtuigen. Zo stelde u deze beide documenten bij uw broer te hebben achtergelaten, omdat het in Irak belangrijke documenten zijn en u nog hoopte een compensatie te kunnen krijgen voor uw vernielde huis (CG p.4). Aangezien u reeds de drastische beslissing nam om, zelfs nog voor de totale vernieling van uw huis, uw land te verlaten, is het weinig aannemelijk dat u alsnog enige hoop had om een geldelijke compensatie te ontvangen. Dat u - ondanks de uitdrukkelijke vraag van het CGVS - deze documenten vooralsnog niet heeft voorgelegd, hoewel deze zich gewoon bij uw broer in Bagdad bevinden (CG p.4), met wie u bovendien nog contact heeft gehad, ondergraaft nog verder de oprechtheid van uw intenties.

De overige door jullie voorgelegde documenten, met name jullie identiteitskaarten (uitgereikt in 2013 en 2009 te Bagdad), uw nationaliteitsbewijs (1985, Bagdad) en dat van uw echtgenote (1995, Bagdad), foto's van jullie paspoorten (2010, Bagdad - 2011, Bagdad), jullie huwelijksakte (2000, Al Karada) en scholingsdocument (2012) vermogen niet jullie beweerde verblijf in Al Hudaid ten tijde van het IS-offensief in Diyala te staven. Ook de talrijke foto's die jullie voorlegden kunnen dit verblijf niet staven, aangezien de foto's geen elementen bevatten die mogelijk maken om met zekerheid te stellen waar en wanneer ze genomen zijn, laat staan of de bewuste beschadigde eigendom op de foto's werkelijk de uwe is. Er wordt vastgesteld dat u weliswaar verschillende foto's voorlegt waarop ook uw kinderen te zien zijn. Dient vastgesteld dat uw kinderen op de foto's veel jonger ogen dan de 7-jarige leeftijd die ze zouden gehad hebben bij het verlaten van Diyala. Bijgevolg kunnen ook deze foto's (indien de omgeving al zou kunnen herkend worden als Diyala, quod non), geen indicatie geven van een recent verblijf aldaar.

Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit Al Hudayd, Diyala. Daar u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt,

te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat uw moeder, twee van uw drie broers en drie van uw vijf zussen momenteel in Bagdad wonen. Zij zouden er geen noemenswaardige problemen kennen (CG p.3, p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat volgens de verklaringen van verzoekende partijen zij de laatste tien jaar voor hun vertrek duurzaam gevestigd waren in Al Hodayd, provincie Diyala, waar zij op 16 januari 2015 vertrokken zouden zijn nadat hun huis door het leger tijdelijk werd opgeëist in het kader van een militaire operatie. Nadien konden zij niet terugkeren omdat hun huis zwaar beschadigd raakte. Evenwel blijkt uit wat volgt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partijen en aan de door hen voorgelaten recente herkomst uit Al Hodayd, Diyala.

2.2.4. Vooreerst blijken verzoekende partijen onaannemelijk slecht op de hoogte te zijn van de veiligheidssituatie in Diyala in de maanden voor hun vertrek aldaar. Gezien de uiterst woelige, gevaarlijke situatie in Diyala, dat het strijdtoneel vormt voor opzienbarende acties en aanvallen vanwege terreurgroep IS en tegenaanvallen van het Iraakse leger (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie), mag nochtans verwacht worden dat iemand die nog tot januari 2015 in deze provincie zou verbleven hebben, beter op de hoogte is van de gebeurtenissen die zich hier hebben afgespeeld. Eerste verzoekende partij legde daarentegen opvallend vage verklaringen af wanneer haar gevraagd werd naar de opmars van IS in haar provincie. Gevraagd sinds wanneer IS aanwezig is in haar regio, antwoordde zij aanvankelijk ontwijkend (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p.10). Na aandringen gaf zij aan dat de Himreen-dam en omliggende plaatsten werd ingenomen en IS eind 2015 ook delen van Moktadia in handen had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p.10-11). Gevraagd om de aanwezigheid van IS in Diyala voorafgaand aan haar vertrek concreet te situeren naar tijd en ruimte, verklaarde eerste verzoekende partij zich enkel te kunnen herinneren dat de regio rond de Himreen-dam onder IS-controle viel. Een tijdsindicatie kan zij hieromtrent niet geven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 11). Aangezien eerste verzoekende partij dit gebied op 100 à 150 km van haar dorp situeert werd haar vervolgens nog gevraagd of IS nooit dichterbij kwam toen zij nog in Diyala woonde, waarop zij wederom erg ontwijkend antwoordde dat er in heel Diyala aanvallen waren en IS ook verschillende aanslagen pleegde in Diyala. Ook wanneer met aandrang gevraagd werd naar het dichtstbijzijnde door IS gecontroleerde gebied, gaf eerste verzoekende partij slechts aan zich geen exacte data en plaatsen te kunnen herinneren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 11). Gezien de directe impact op haar dagelijkse leven en haar basisveiligheid, die het oprukken van IS moet hebben gehad, is het geenszins aannemelijk dat eerste verzoekende partij niet concreter en duidelijker kan antwoorden op dergelijke vragen. Geconfronteerd met deze eigenaardigheid, stelt eerste verzoekende partij dan weer plots dat heel Diyala onder controle is van IS, en de overheid Diyala niet meer in handen heeft (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p.11-12), om meteen daarna, wanneer haar (nogmaals) gevraagd werd om de dichtstbijzijnde plaats te noemen waar IS aanwezig was, plots alsnog enkele concrete plaatsten op te sommen, *nota bene* gelegen op slechts 50 km tot zelfs "enkele kilometers" van haar deur (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p.12). Haar verklaringen dienaangaande zijn dan ook erg vaag, weinig coherent en weten bijgevolg niet te overtuigen. Ook tweede verzoekende partij blijft onaannemelijk vaag voor wat betreft een situering van het IS-offensief in Diyala, dat vanaf de zomer van 2014 nochtans werd ingezet. Zo kan ze niet aangeven tot hoe dicht IS naderde op het ogenblik dat zij nog in Diyala woonden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p. 7). Zelfs wanneer haar expliciet gevraagd werd naar de situatie in Baquba in de zomer van 2014, kwam ze niet verder dan te stellen 'dat ze niet in Baquba is geweest' (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p. 7). Dergelijke verklaring is onvoldoende om te verschonen waarom zij niet beter op de hoogte zou zijn van de veiligheidssituatie in hun directe leefomgeving, te meer gezien het belang ervan voor hun dagelijkse leven en veiligheid. Immers, IS zou nog voor hun vertrek reeds delen van Baquba (kortstondig) ingenomen hebben. Inwoners van Baquba zouden de vlucht genomen hebben uit vrees voor IS (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 5). Dat verzoekende partijen hiervan niet op de hoogte blijken, is nefast voor de geloofwaardigheid van hun beweerde recente herkomst uit een dorpje vlakbij Baquba. Weliswaar gaf tweede verzoekende partij na herhaaldelijk aandringen aan dat IS af en toe binnenviel en weer teruggedrongen werd, maar ze slaagde er niet in om dit enigszins te concretiseren, en moest toegeven dat ze geen andere plaatsen kon noemen waar IS zou zijn geweest, behalve Al Khales en Al Adeen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p.7).

2.2.5. Verder blijven verzoekende partijen ook over andere aspecten van de situatie in hun regio voorafgaand aan hun vertrek onaannemelijk vaag en onwetend. Wanneer eerste verzoekende partij gevraagd werd de situatie in Diyala te omschrijven, gaf zij een beschrijving van de situatie in 2013 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 9). Ook de incidenten die zij vermeldde deden zich voor in 2013 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 9). Expliciet gevraagd naar de meer recente situatie, in het jaar voor haar vertrek uit Irak, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan te stellen dat zij sinds 2006 niet buiten haar dorp kwam en thuis werkte, om naderhand slechts terug te vallen op incidenten uit 2013 (i.e. vóór de komst van IS). Hoewel eerste verzoekende partij na aandringen de situatie omschreef als 'er gebeurden regelmatig aanslagen' (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 9), slaagde zij er niet in om minstens een aantal van deze incidenten *in concreto* te benoemen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p.10-11). Zij kon finaal slechts één incident vernoemen, met name de beschieting van een politiewagen in haar dorp,

enkele dagen voor de komst van het leger naar haar huis in januari 2015 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 9 en 11). Eerste verzoekende partij stelde herhaaldelijk geen andere concrete incidenten te kunnen noemen “omdat het er zoveel waren” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 11). Dergelijk zwak excuus kan niet overtuigen en fruikt verder de geloofwaardigheid van de beweerde recente herkomst uit Diyala. Dient opgemerkt dat eerste verzoekende partij – na herhaaldelijk aandringen – nog verwees naar een IS-actie in de Al Khales-gevangenis, waarbij een 40-tal gevangenen werden bevrijd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 12). Naar eigen zeggen ligt Al Khales enkele kilometers verder van haar huis (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 12). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat zij van dit genoemde incident niet met zekerheid kan zeggen of het nog voor, dan wel ná haar vertrek uit Irak plaatsvond (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 12). Dergelijke onwetendheid met betrekking tot zwaarwichtige feiten die zich bovendien vlakbij haar huis zouden hebben voorgedaan, is nefast voor de geloofwaardigheid van de beweerde recente herkomst uit Diyala. Ook tweede verzoekende partij kon enkel dit incident in de gevangenis noemen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p.6). Zij gaf zelf reeds aan dat dit incident zich in mei 2015 voordeed (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p. 6-7), met name enkele maanden ná hun vertrek uit Irak, waardoor het aanhalen ervan allerminst een aanwijzing vormt voor hun daadwerkelijke (recente) verblijf in Diyala. Tweede verzoekende partij wist geen verschoning te bieden voor haar opmerkelijk gebrekkige kennis over de veiligheidssituatie in haar regio ten tijde van haar verblijf aldaar (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p. 8). Het mag overigens verbazen dat verzoekende partijen wél op de hoogte zijn van het incident in de Al Khales-gevangenis van na hun vertrek, maar niét spontaan vermelden dat nog voor hun vertrek uit Irak in het centrum van Baqubah reeds een gelijkaardig opzienbarend voorval had plaatsgevonden: na gevechten tussen IS en overheidskrachten werd nagenoeg de volledige gevangenispopulatie van de Al Mafrag-gevangenis dood teruggevonden (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4). Aangezien dit incident zich wél voordeed toen verzoekende partijen nog in Diyala zouden gewoond hebben, mag verwacht worden dat zij hier minstens melding van zouden gemaakt hebben. Dient benadrukt dat verzoekende partijen geen andere concrete gebeurtenissen konden noemen die zich zouden hebben voorgedaan in de provincie Diyala sinds de val van Mosul in de zomer van 2014 en het oprukken van IS. Wat betreft nog de bemerking in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij zich nog een concrete aanval herinnert, meer bepaald de aanval op de *Mousab bin Omair*-moskee door *Al Hashed Al Shaabi* in augustus 2014, is de Raad van oordeel dat het gegeven dat eerste verzoekende partij zich plots *post factum* nog een concrete aanval herinnert, geenszins van aard is om aan voorgaande vaststellingen – waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partijen slecht op de hoogte zijn van de situatie in Diyala voorafgaand aan hun vertrek – afbreuk te doen.

2.2.6. Voorts meent de Raad dat het gegeven dat verzoekende partijen er niet in slagen om heldere, coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot het oprukken van IS in hun provincie of andere veiligheidsincidenten in hun regio voorafgaand aan hun vertrek des te frappanter is daar zij hun vertrek verbinden aan de komst van het leger naar hun huizen en de huizen van hun burens in het kader van de voorbereiding van een militaire operatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 7). Er mag dan ook verwacht worden dat zij deze feiten, die hen persoonlijk raken en die bovendien de kern vormen van hun asielrelaas, binnen de algemene militaire context kunnen situeren, *quod non*. Hierbij valt nog op dat eerste verzoekende partij uitermate slecht op de hoogte blijkt te zijn van wat er zich na hun vertrek precies rond hun woning zou hebben afgespeeld. Zij kan niet aangeven of er inderdaad al dan niet gevochten werd, noch wie hierbij betrokken zou kunnen zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 18/05/2016, p. 12). Nochtans zou zij tien dagen na de inbeslagname van haar huis nog samen met haar broer teruggekeerd zijn naar het dorp en naar hun huizen om er de schade op te meten. De povere uitleg in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij hiernaar niet zou hebben geïnformeerd doordat zij dermate in shock was door de schade aan haar huis, is geenszins overtuigend. Immers kan net verwacht worden dat eerste verzoekende partij, die duidelijk onder de indruk zou zijn geweest van hetgeen zij aantrof, onmiddellijk zou willen weten wat er precies met haar huis gebeurd is. Ook tweede verzoekende partij kan de vermeende militaire operatie, waarvoor zij hun huis dienden te verlaten, niet duiden. Zij weet evenmin of er na hun vertrek een militaire operatie heeft plaatsgevonden en zou hierover niets vernomen hebben noch ernaar geïnformeerd hebben (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 18/05/2016, p. 5-6). Dergelijke onwetendheid en door hen geëtaleerde desinteresse maken een recente herkomst uit deze woelige regio nog meer onaannemelijk.

2.2.7. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partijen hun asielrelaas en de door hen beweerde recente herkomst uit Diyala geenszins aannemelijk hebben gemaakt.

2.2.8. De door hen neergelegde documenten zijn geenszins van aard om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas en de door hen beweerde recente herkomst uit Diyala te herstellen.

Tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hun gehoor op het Commissariaat-generaal brengen zij volgende documenten aan: hun identiteitskaarten, hun nationaliteitsbewijzen, foto's van hun reispaspoorten en die van hun kinderen, bewijzen van hun afstuderen, hun huwelijksakte, een kopie van hun rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van eerste verzoekende partij, verschillende foto's van hun huis, tuin, kinderen en auto en een cd-rom met bijkomend fotomateriaal. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij verschillende kopieën van documenten "*die in origineel met gelegaliseerde vertaling zullen worden toegevoegd*" (bijlage 4). Per aangetekend schrijven d.d. 10 augustus 2016 leggen zij vervolgens de originele versies van deze documenten neer met een vertaling. Meer bepaald betreffen het volgende documenten: de woonstkaart, de rantsoenkaart en het rijbewijs van eerste verzoekende partij, een document aangaande de verkoop van de auto van eerste verzoekende partij, een bewijs van woonst op naam van tweede verzoekende partij, twee medische attesten van hun zoon en het verzendingsbewijs van deze documenten.

De Raad bemerkt vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

De bewijswaarde van Iraakse officiële documenten is hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat omwille van wijdverspreide corruptie, documentenfraude op grote schaal en de inmenging van smokkelnetwerken zowel in Irak als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn.

Wat betreft de door hen neergelegde identiteitskaarten (uitgereikt in 2013 en 2009 te Bagdad), hun nationaliteitsbewijs (uitgereikt in 1985 en 1995 te Bagdad), foto's van hun paspoorten (uitgereikt in 2010 en 2011 te Bagdad), hun huwelijksakte (uitgereikt in 2000 te Al Karada) en het scholingsdocument (uitgereikt in 2012), de woonstkaart op naam van eerste verzoekende partij (uitgereikt in 2009), de rantsoenkaart (uitgereikt in november 2013) en het rijbewijs van eerste verzoekende partij (uitgereikt in februari 2014) stelt de Raad bovendien vast dat deze documenten niet vermogen het door verzoekende partijen beweerde verblijf in Al Hudaid ten tijde van het IS-offensief in Diyala te staven.

Ook het neergelegde document aangaande de verkoop van de auto van eerste verzoekende partij (d.d. 17 september 2014) kan hun verblijf in Al Hudaid ten tijde van het IS-offensief in Diyala in geen geval staven, daar er geen enkele objectieve bewijswaarde aan kan worden verleend. Immers werd het document door eerste verzoekende partij zelf opgesteld.

Betreffende het neergelegde medisch attest d.d. 19 januari 2015 waarin de zoon van verzoekende partijen door een arts wordt doorverwezen naar het "*ziekenhuis Al Zahra voor vrouwen en kinderen*", bemerkt de Raad verder dat nergens uit dit attest blijkt waar het werd opgesteld. De "*kaart spoedgevallen*" van het "*Al Zahra vrouwen en kinderziekenhuis*" d.d. 19 januari 2015 betreft voorts slechts een kopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Het verblijf van hun zoon in desbetreffend ziekenhuis op 19 januari 2015 is dan ook geenszins aangetoond.

Ook de talrijke foto's die zij aanbrengen zijn niet van aard hun recent verblijf aldaar te staven, aangezien de foto's geen elementen bevatten die mogelijk maken om met zekerheid te stellen waar en wanneer ze genomen zijn, laat staan of de bewuste beschadigde eigendom op de foto's werkelijk die van hun is. Zij leggen weliswaar verschillende foto's neer waarop ook hun kinderen te zien zijn, doch dient vastgesteld te worden dat hun kinderen op de foto's veel jonger ogen dan de 7-jarige leeftijd die ze zouden gehad hebben bij het verlaten van Diyala. Bijgevolg kunnen ook deze foto's (indien de omgeving al zou kunnen herkend worden als Diyala, *quod non*), geen indicatie geven van een recent verblijf aldaar.

2.2.9. Verder is de Raad van oordeel dat, daar verzoekende partijen hun recente herkomst uit Al Hudayd, Diyala, niet aannemelijk maken, hun verwijzing in hun verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de provincie Diyala en naar het verhoogd risico voor soennieten aldaar niet volstaat om hun nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het betoog van verzoekende partijen dat zij evenmin kunnen terugkeren naar een andere regio in Irak en hun verwijzing naar de veiligheidssituatie in de andere regio's in Irak – zij voegen desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift verschillende rapporten (bijlagen 5-7) – en de situatie aldaar voor (soennitische) IDP's volstaat niet om hun nood aan

internationale bescherming aan te tonen. De werkelijke streek van herkomst is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, daar het de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Door geen zicht te bieden op hun reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor hun komst naar België, dit in weerwil van de plicht die rust op een asielzoeker om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, verhinderen verzoekende partijen het de Belgische asielinstanties hun reële situatie te achterhalen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen het de Belgische asielinstanties niet toelaten hun reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van hen noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar hun land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.11. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT